

ŽIVETI SLOBODNO

Nik Vujičić

Živeti slobodno

Inspiracija za iznenađujuće srećan život

Sa engleskog prevela
Biljana Kukoleča

Mono i Manjana
2011.

Naslov originala
Life Without Limits, Nick Vujicic
Copyright © 2010 by Nicholas James Vujicic
Objavlivanje ovog dela odobrio je Doubleday Religion, ogranak Crown Publishing
Group, koji pripada izdavačkoj kući Random House, Inc.
Sva prava zadržana.

Prava za srpsko izdanje © 2011 Mono i Manjana

Izdavač
Mono i Manjana

Za izdavača
Miroslav Josipović
Nenad Atanasković

Glavni i odgovorni urednik
Aleksandar Jerkov

Urednik
Milena Đorđijević

Prevod
Biljana Kukoleča

Lektura
Zorica Bačković

Kompjuterska priprema
Goran Grbić

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

159.947.3

ВУЈИЧИЋ, Ник

Živeti slobodno : inspiracija za iznenađujuće srećan život / Nik Vujičić. -
Beograd : Mono i Manjana, 2011 (Lazarevac : Elvod-print). - 241 str. ; 21 cm

Tiraž 1.000.

- Izvori: str. 237-242.

ISBN 978-86-7804-372-7
COBISS.SR-ID 183073548

BOGU – Ocu, Sinu i Svetom Duhu.

*Takođe, ovu knjigu želim da posvetim porodici
Tot iz San Dijega u Kaliforniji, jer nikada neću zaboraviti
da je Fil Tot položio kamen-temeljac moje vere u život.
Njegova predana vera u Jevanđelje začela je istu tu veru
i u meni.*

SADRŽAJ

<i>Uvod</i>	9
<i>Prvo poglavlje:</i>	
Ako vam se nikada nije dogodilo čudo, postanite to sami	15
<i>Drugo poglavlje:</i>	
Život bez ruku, nogu i ograničenja	47
<i>Treće poglavlje:</i>	
Potpuna sigurnost u srcu	68
<i>Četvrto poglavlje:</i>	
Volite svoju nesavršenost	87
<i>Peto poglavlje:</i>	
Stav je najvažniji	105
<i>Šesto poglavlje:</i>	
Bez ruku, ali ne i bespomoćan	123
<i>Sedmo poglavlje:</i>	
Ne kukajte nad neuspesima	138
<i>Osmo poglavlje:</i>	
Novi drugar iz šikare	150
<i>Deveto poglavlje:</i>	
Verujte ljudima, manje ili više	165
<i>Deseto poglavlje:</i>	
Zgrabite pravu priliku	188
<i>Jedanaesto poglavlje:</i>	
Šašava pravila	204
<i>Dvanaesto poglavlje:</i>	
Davanje kao misija	219
 <i>Izjave zahvalnosti</i>	 235
 <i>Izvori: Uključite se u filantropske aktivnosti</i>	 237

Uvod

Zovem se Nik Vujičić i imam dvadeset sedam godina. Rođen sam bez udova, ali to me ne ograničava. Putujem po svetu i hrabrim milione ljudi da, uz pomoć vere, nade i ljubavi, prevaziđu zlo koje im je sudbina nanela i nastave da se bore za ostvarenje svojih snova. U ovoj knjizi želim da podelim sa vama svoja iskustva u borbi protiv zle sudbine i u savladavanju prepreka, od kojih su neke tipične samo za moj slučaj, ali većina njih važi za sve nas. Cilj mi je da vam pomognem da savladate prepreke i izborite se sa sopstvenim životnim tegobama, kao i da pronađete svoj cilj i put do iznenađujuće srećnog života.

Često pomislimo da je život nepravedan. Teškoće i razne mučne životne okolnosti bacaju nas u očajanje i ispunjavaju sumnjom. No, u Bibliji piše: „Primate s radošću sva iskušenja na koja naidete.“ To je prva životna lekcija s kojom sam se dugo borio, sve dok je nisam naučio. Kad sam je, najzad, savladao, shvatio sam da moje iskustvo može pomoći mnogima, da nam teškoće na koje nailazimo omogućavaju da otkrijemo ko smo zaista i šta nam je suđeno, i da deo iskustva možemo preneti drugima, tako da i oni imaju od njega neke koristi.

Moji roditelji su dobri hrišćani, a kada sam se rodio bez ruku i nogu, zapitali su se šta li je Bog imao na umu kad me je takvog stvorio. Prvo su pomislili da za nekoga kao ja nema nade ni budućnosti i da nikada neću voditi normalan i koristan život.

Međutim, moj današnji život daleko je nadmašio sve ono što su oni tada mogli da zamisle. Svakoga dana razgovaram s nepoznatim ljudima telefonom, preko elektronskih pisama, tekstualnih poruka i tvitera. Ljudi mi prilaze na aerodromima, u hotelima i restoranima, grle me i govore da sam, na neki način, bitno uticao na njihove živote. Zaista sam blagosloven. Zapravo, ja sam *apsurdno* srećan.

Ono što moja porodica i ja nismo mogli da predvidimo jeste činjenica da je moj invaliditet, moj „teret“, ipak postao neka vrsta blagoslova, te sam dobio jedinstvenu priliku da utičem na ljude, saosećam s njima i osetim njihov bol, a sve to uz blagoslov porodice pune ljubavi, blagonaklonosti i duboke i postojane vere. Iskreno ću vam priznati, a to pominjem i u daljem tekstu, da nisam stekao veru ni spoznao cilj, sve dok nisam prošao kroz veoma zastrašujuća iskustva.

Čim sam dospao u ono mučno adolescentsko doba kada se svi pitamo gde, zapravo, pripadamo, pao sam u očaj zbog svog stanja i osećao da nikada neću biti „normalan“. Nije se mogla sakriti činjenica da telesno ne ličim na drugove iz razreda. Što sam se više trudio da upražnjavam obične aktivnosti, kao što je plivanje ili surfovanje, sve sam jasnije shvatao da postoji mnogo toga što nikada neću moći da radim.

Nije mi pomoglo ni to što su me neka surova deca nazivala nakazom i vanzemalcem. Naravno, ja sam u svakom pogledu bio ljudsko biće i želeo sam da ličim na ostalu decu, ali bilo je malo izgleda za to. Želeo sam da me prihvate, ali sam osećao da se to ne događa. Hteo sam da se uklopim, ali mi se činilo da ne uspevam u tome. Udarao sam o zid.

Srce mi se cepalo. Bio sam očajan, obuzet crnim mislima i nisam video svrhu takvog života. Bio sam usamljen, čak i

kada sam bio okružen porodicom i prijateljima. Plašio sam se da ću do kraja života biti na teretu onima koje volim.

Međutim, u tome sam grešio. Mogao bih da ispunim celu knjigu svim onim što tada, u tim teškim vremenima, nisam znao: upravo to i jeste sadržaj knjige koju čitate. Na sledećim stranicama prikazaću vam svoje metode pronalaženja nade, čak i usred surovih osuda i bolnih izrugivanja. Osvetliću vam stazu koja vodi do druge strane bola i tuge. Na toj stazi ćete ojačati, postati odlučniji i steći dovoljno snage da vodite život kakav želite, a možda i bolji od ma čega što ste ikada poželeli.

Ukoliko u sebi nosite dovoljno želje i predanosti, vi ćete, po Božjoj volji, uspjeti u tome. To je vrlo važna istina. Iskreno rečeno, nisam ni sam uvek verovao u to. Ako pogledate neki od mojih video-spotova na internetu, znajte da je sreća kojom na njima blistam posledica dugog puta koji sam u međuvremenu prevalio. U početku nisam znao sve što je bilo potrebno, međutim, usput sam stekao neka važna saznanja. Da bi čovek slobodno živeo potrebno mu je, po mom mišljenju, sledeće:

Snažan osećaj životnog cilja

Jaka nada koju ništa ne može da sruši

Vera u Boga i beskrajne životne mogućnosti

Ljubav i prihvatanje sopstvene ličnosti

Uzvišeno držanje

Odvažan duh

Spremnost za promene

Poverenje u ljude

Želja za pronalazanjem prave prilike

Sposobnost suočavanja s rizikom i spremnost da se smeje životu

Želja da, pre svega, služi drugima

Svako poglavlje u ovoj knjizi posvećeno je jednoj od tih osobina, a moja objašnjenja će vam, nadam se, poslužiti da pronađete sopstveni put ka ispunjenom i osmišljenom životu. Nudim vam sve to jer osećam i delim božansku ljubav prema ljudima. Želim da i vi osetite radost ispunjenja koju vam je Bog namenio.

Ako spadate u one brojne osobe koje svakog dana vode tešku borbu sa životom, pomislite da se i moj cilj nalazio izvan i iznad granica moje borbe i čekao da ga pronađem. Pokazalo se da je ostvarenje tog cilja daleko, *daleko* iznad ma čega što sam pre toga mogao zamisliti.

Možda ćete i vi proći kroz težak životni period. Možda ćete posustati i osetiti da nemate dovoljno snage da se uspravite i nastavite. Znam kakav je to osećaj. Svi to znamo. Život nije uvek lak, ali kad prevaziđemo neke teškoće, postajemo jači i zahvalniji za prilike koje nam se pružaju. Ono što je zaista bitno jesu ljudi na koje možemo da utičemo, kao i krajnji cilj našeg puta.

Ja volim svoj život a stalo mi je i do vaših. Naše mogućnosti su neverovatne. Šta, dakle, kažete na sve to? Hoćemo li da krenemo na taj put, druže?

ŽIVETI SLOBODNO

Ako vam se nikada nije dogodilo čudo, postanite to sami

Jedan od mojih najpopularnijih video-spotova na internetu je onaj u kome jedrim na dasci, sviram, udaram lopticu za golf, padam, ustajem, obraćam se publici i, što je najljepše od svega, uživam u zagrljajima raznih poznatih ličnosti.

Sve u svemu, to su, zapravo, obične aktivnosti koje svako može da upražnjava, zar ne? Zašto su onda ljudi gledali taj spot *više miliona* puta? Ja mislim da ga ljudi gledaju zato što ja, uprkos svim svojim fizičkim nedostacima, živim sasvim slobodno, kao da tih nedostataka nema.

Ljudi najčešće očekuju da osoba sa ozbiljnim fizičkim manama bude neaktivna, a možda i ogorčena i povučena. Volim da iznenađujem ljude činjenicom da ja, zapravo, vodim avanturistički, i vrlo ispunjen život.

Među nekoliko stotina komentara mog pomenutog spota izdvojio bih jednu tipičnu primedbu: „Kad vidim da je jedan takav momak srećan, upitam se zašto sam, dovraga, toliko puta žalio sebe... ili pomišljao kako nisam dovoljno privlačan ili zabavan, ili već MA ŠTA TOME SLIČNO. Kako sam mogao i da pomislim nešto slično kad taj momak živi bez udova i pri tom je, ipak, SREĆAN!“

Često su me to pitali: „Nik, kako možeš da budeš tako srećan?“ Pošto se i vi, možda, borite sa sopstvenim iskušenjima, kratko ću vam odgovoriti na to pitanje: srećan sam uvek kad

shvatim da sam, ma koliko, inače, bio nesavršen, ipak savršeni Nik Vujičić. Ja sam Božje delo i stvoren sam u skladu s njegovim planom. To ne znači da ne mogu biti i bolji. Uvek nastojim da budem bolji da bih bolje služio Bogu, kao i celom svetu.

Vodim vrlo slobodan život. Želim da i vi osetite to isto, ma kakve bile prepreke pred vama. Pre nego što započnemo naše zajedničko putovanje, pomislite na sva ona ograničenja koja ste sebi nametnuli ili dozvolili da vam ih drugi nametnu. Kakav bi bio vaš život ako bi u njemu odjednom sve bilo moguće?

Ja sam zvanično invalid, ali sam, zapravo, sposobniji od ljudi koji imaju udove, baš zbog toga što sam ih lišen. Jedinствен izazov sa kojim sam se suočio predstavlja i jedinstvenu mogućnost da doprem do mnogih ljudi u nevolji. Zamislite šta bi sve moglo biti moguće za vas!

Vrlo često mislimo kako nismo dovoljno pametni, privlačni, a ni daroviti da bismo ostvarili svoje snove. Slušamo šta drugi govore o nama i sami sebe ograničavamo. Šta je gore od našeg lošeg mišljenja o sebi, od ubeđenja da smo bezvredni; kako onda *Bog* može da deluje kroz nas?

Odbacivanjem sopstvenih snova odbacujete i Boga. Najzad, On vas je stvorio. To je učinio s nekim ciljem. Vaš život, dakle, ne treba da bude ograničen, jer je ispunjen ljubavlju vašeg Tvorca, a ona nema granica.

Ja sam napravio svoj izbor. To možete da učinite i vi. Možemo beskonačno da se jadamo zbog naših razočaranja i nedostataka. Možemo postati ogorčeni, ljuti i žalosni. No, kad naiđu teška vremena ili sretnemo zle ljude koji nas vređaju, možemo odlučiti i da nešto naučimo iz tog iskustva i nastavimo životni put, preuzimajući tako odgovornost za sopstvenu sreću.

Kao čedo Božje vi ste, svakako, divni i vredni, dragoceniji od svih dijamanata ovog sveta. Savršeno smo pogodni, i vi i ja, da postanemo baš ono što nam je svima suđeno da budemo. Takođe, treba da nam bude cilj da se sve više usavršavamo i postajemo sve bolje osobe, kao i da pomeramo granice naših težnji. Na tom putu moramo biti prilagodljivi, jer nikome ruže

ne cvetaju uvek, ali je svaki život vredan življenja. Ja sam tu da vam saopštim da, bez obzira na okolnosti, sve dok dišete, možete dati svoj doprinos svetu.

Ne mogu vas potapšati po ramenu da bih vam ovo potvrdio, ali mogu da vam se obratim rečima koje dolaze pravo iz srca. Koliko god bili očajni, znajte da uvek postoji nada. Koliko god da su vaše životne okolnosti naizgled strašne, čekaju vas neki bolji dani. Ma koliko vas neka situacija ograničavala, možete se izdići iznad nje. Sama želja za promenom ne može ništa da promeni. No, ako odlučite da odmah stupite u akciju, promenice sve.

Sve što vam se u životu dešava ima neku dobru stranu. Znam to, jer se u mom životu ta istina potvrdila. Čemu služi život bez udova? Čim me pogledaju, ljudi shvate da sam morao da preživim mnoge patnje i savladam brojne prepreke. Zbog toga su spremni da me saslušaju i prihvate kao inspiraciju. Dozvoljavaju mi da pokušam da im prenesem svoju veru, da im objasnim da su voljeni i da im ulijem nadu.

Ova knjiga je moj doprinos ostvarenju tog cilja. Važno je da budete svesni sopstvene vrednosti. Važno je da znate da možete dati svoj doprinos svetu. Ako osećate da ste trenutno nečim sputani, to je sasvim u redu. To znači da od života želite više nego što vam on u ovom času pruža. To je dobro. Ponekad nam baš životna iskušenja pokazuju šta nam je suđeno da postanemo.

ŽIVOT VREDAN ŽIVLJENJA

Bilo mi je potrebno dosta vremena da shvatim da moj invaliditet ima i svojih prednosti. Moja majka je imala dvadeset pet godina kad je zatrudnela, a ja sam joj bio prvo dete. Bila je profesionalna babica i radila kao pedijatrijska sestra u jednom porodilištu, gde je zbrinula stotine porodilja i prihvatila bezbroj novorođenih beba. Znala je kako treba da se ponaša u

trudnoći, pazila na ishranu, izbegavala lekove, nije pila alkoholna pića, nije uzela čak ni aspirin, niti neki analgetik. Odlazila je kod najboljih lekara i svi su je uveravali da se trudnoća odvija kako treba.

Ipak je često pomišljala da nešto može i da se iskomplikuje. Kad joj se približio termin porođaja, saopštila je i mom ocu svoje bojazni, rekavši: „Nadam se da će s bebom biti sve u redu“.

U toku trudnoće je dva puta išla na pregled ultrazvukom i nije utvrđeno ništa neobično. Mojim roditeljima je saopšteno da će dobiti sina, ali im niko nije kazao da taj sin neće imati udove. Na dan mog rođenja, 4. decembra 1982, majci nisu odmah dali da me vidi, a prvo pitanje koje je postavila doktoru bilo je: „Da li je s bebom sve u redu?“ Zavladao je tišina. Kako su sekunde prolazile a njoj nisu donosili dete da ga vidi, sve je jače osećala da nešto nije u redu. Umesto da me predaju majci u ruke pozvali su pedijatra i izmakli se u ugao sobe, gde su me pregledali i došaptavali se između sebe. Ona je u tom času začula zdrav dečji plač i odahnula s olakšanjem. Ali mome ocu, koji je u toku porođaja spazio da nemam jednu ruku, pripala je muka i izveli su ga iz prostorije.

Doktori i medicinske sestre bili su toliko zgranuti kada su me videli da su me brzo povili.

Međutim, moja majka je prisustvovala brojnim porođajima, pa nisu mogli da je zavaraju. Videla je izraze zgranutosti na licima cele medicinske ekipe i znala da je sa bebom nešto naopako.

„Šta je? Šta je to s mojom bebom?“, upitala ih je.

Njen lekar u prvom trenutku nije ništa odgovorio, ali pošto je navaljivala, najzad je promrsio stručni medicinski izraz: „Phocomelia“, rekao je.

Pošto je bila medicinski obrazovana, moja majka je znala da taj izraz znači da je dete rođeno s nepravilno formiranim udovima, ili sasvim bez njih. Nije mogla da prihvati tu istinu.

U međuvremenu je moj izbezumljeni otac stajao u hodniku i pitao se da li je zaista video ono što mu se učinilo da jeste. Kad je lekar izašao iz sobe i prišao mu, odmah je povikao: „Zar moj sin zaista nema jednu ruku?“

„Zapravo“, odgovorio je pedijatar što je mogao obzirnije, „on nema ni ruke ni noge“.

Ocu je pozlilo od šoka i jada.

Sedeo je u hodniku, sasvim zanemio, nesposoban da izusti ijednu reč, sve dok se nisu uključili njegovi odbrambeni mehanizmi. Potrčao je da vest saopšti majci pre nego što me ugleda, ali je, na svoju žalost, video da ona plače u postelji. Osoblje joj je već bilo objasnilo situaciju. Ponudili su joj da me donesu da bi me uzela u naručje, ali je ona to odbila i kazala im da me iznesu iz sobe.

Medicinske sestre su plakale. Babica je jecala. Naravno, i ja sam plakao. Na kraju su me, onako zamotanog, položili kraj nje, a moja majka nije mogla da poveruje da njeno dete nema udove.

„Nosite ga!“ povikala je. „Ne želim da ga vidim, niti da ga dodirnem!“

Moj otac i danas žali što mu bolničko osoblje tada nije ostavilo dovoljno vremena da na najbolji način pripremi moju majku za lošu vest. Kad je ona malo kasnije zaspala, otišao je u prostoriju za novorođenčad da me pogleda. Vratio se i kazao mami: „Baš lepo izgleda.“ Upitao ju je da li želi da me pogleda, ali je ona još uvek bila suviše potresena i odbila je njegov predlog. On ju je dobro razumeo i uvažio njena osećanja.

Umesto da slave moje rođenje, moji roditelji i cela parohija bili su u žalosti. „Ako je Bog tako pun ljubavi, zašto dozvoljava da se događaju ovakve stvari?“, pitali su se svi.

TUGA MOJE MAJKE

Bio sam prvenac svojim roditeljima. Mada bi u svakoj porodici to bila prava prilika za okupljanje i slavlje, mojoj majci